

Mijn verhaal

Toen ik besloot dat ik Levende Verhalen wilde optekenen, verhalen van vrouwen die te maken hebben met ingrijpend verlies in hun leven, realiseerde ik me dat ik niet zo maar iets van deze vrouwen vroeg. Ik vroeg hen iets intiems, iets kwetsbaars te delen. Mocht ik dat doen, zonder mijzelf te laten zien?

Zo kwam mijn eigen Levende Verhaal tot stand, in samenwerking met Astrid Pol. Lees hierna de inleiding door Astrid en daarna een compilatie van onze ontmoeting. Wij hopen dat het lezen jou net zoveel mag brengen als het maken ons bracht!

Lieve Eva,

Dank voor je vraag om samen met jou je Levende Verhaal te maken. Wat een kostbaarheid! Wij zijn oud-collega's. Twee jaar werkten we samen op de receptie van Pulsar, een trainings- en opleidingsinstituut. Ik vond het fijn met je te werken. Jij wist alles, was zorgvuldig, supersnel en betrouwbaar. Elke dag om twaalf uur was er een meditatie, de Latifa. Van de keren dat jij die begeleidde herinner ik me je heldere stem. En de kracht er in. En ook hoe rechtop je zat. Ik realiseer me nu dat ik me soms afvroeg of jij ook wel eens niet rechtop hoefde van jezelf.

In **augustus 2013** wordt er na maandenlange klachten een tumor ontdekt bovenin je wervelkolom. Wat volgt is een ziekenhuisopname, een operatie, revalideren en voorzichtige re-integratie op je werk. Herstel en revalidatie kosten moeite, het wil niet zoals jij het wilt en door de re-integratie voel je dat je er nog lang niet bent.

Dan is het eerste Paasdag, **20 april 2014**, een zonnige dag die jij met je familie doorbrengt. Tijdens een wandeling in het bos, samen met je moeder en dochter, valt er een boom. Je moeder en jij worden vol geraakt, je dochter ziet alles gebeuren. Weer kom je in het ziekenhuis. Na een week mag je naar huis en dan begint opnieuw een fase van herstellen. Er is fysiek letsel, maar ook emotioneel is herstel aan de orde. Dat je er zomaar niet meer had kunnen zijn, maakt dat je het ongeluk nu traumatisch noemt.

Maart 2015 zien en spreken wij elkaar voor het eerst weer, we gaan wandelen. Je vertelt eerlijk over de maanden die achter je liggen, over wat je weet en óók wat je niet weet, wat je onzeker maakt. Ik zie meer Eva dan ooit. Een prachtig, wijs mens. In kracht én kwetsbaarheid. In april 2016 bel je mij. Je vraagt of ik met je mee wil lopen in het vinden van een vorm voor de Levende Verhalen die je met mensen wilt gaan maken. Ik voel direct een JA. Ik hoor de urgentie van wat je wilt doen en ik weet dat je anderen hierin veel te bieden hebt. Door wie je bent én wat je doorleeft.

September 2016 zien we elkaar op een netwerkbijeenkomst. Jij vertelt over de Levende Verhalen en vraagt de mensen in de groep of ze iemand kennen die toe zou kunnen zijn aan een interview over een verlieservaring. Ik stel jou de vraag: "Door wie laat jij je interviewen?" Jij wilt de Levende Verhalen op je website publiceren en door mijn vraag voel je, dat jouw eigen verhaal daarin de reeks mag openen. Je vraagt mij om het met jou te schrijven.

Een prachtige ontmoeting hebben we, op 3 november 2016. Bij de start lees ik je de tekst voor die op jouw website staat, over het belang van de Levende Verhalen. Deze tekst heb jij zelf geschreven. Je luistert aandachtig naar je eigen woorden. Ik vraag je er iets over op te schrijven:

Het horen van mijn eigen tekst is vreemd én bekend; ontroerend en bekrachtigend. Het is mijn weten dat ik hoor, mijn verlangen, mijn taal. Hoe bijzonder. Ook een verbazing voel ik; is dat echt mijn tekst? Ik weet dat het zo is, herken ook de zinnen en de woorden. Maar tegelijk zit er ook een niet durven erkennen achter. Ik vind de tekst mooi, ontroerend, waar. En dat die dan van mij is. Het verlangen dat ik door de woorden heen herken zit ook in mijn lijf. Het verlangen écht te ontmoeten, écht te zien en écht te luisteren is groot en oprecht. Ik wil naar buiten.

Dit is het moment. Ik wens jou en de lezers toe dat jouw verhaal mag openen. En dat er vele Levende Verhalen zullen volgen.

Astrid

In jouw tekst over de Levende Verhalen schrijf jij over een pantser. Wat was het moment dat jij het jouwe liet vallen?

Dat was toen ik, in augustus 2013, met de telefoon in mijn hand, van de neuroloog hoorde dat het niet goed was in mijn rug. Achteraf was dat misschien wel het moment waarop ik had gewacht. Er was echt iets niet oké in mij. Erkenning. Ik was niet gek. En het was serieus, voelde ik. Heel serieus. De neuroloog gaf aan dat ik onmiddellijk naar het ziekenhuis moest komen. Ik realiseerde me toen dat er eigenlijk helemaal niets belangrijk is, behalve het leven zelf. Al het andere viel weg.

Het is wat het is. Dat is een diep besef wat ik sindsdien heb. Het leven ís er. Er valt niets naar je hand te zetten. Dat gaf rust. Het was een hectische en tegelijk fijne tijd.

Het moeilijkste stuk kwam toen ik uit het ziekenhuis kwam. De start van mijn herstel. Ik had geen idee waar ik naar op weg was. Het was veel, alles was teveel. En ik had het gevoel dat ik het helemaal alleen moest doen. Dat ik in mijn eentje alles uit moest vogelen. Dat ik er nog lang niet was.

En toen gebeurde een paar maanden later, nog tijdens je herstel, het ongeluk met de boom. Kun je er iets over vertellen?

Wij lopen in het bos, mijn moeder, dochter en ik. Ik hoor iets, kijk opzij en zie een boom vallen. Ik geef mijn moeder een duw, dan is het even weg en dan kom ik weer bij. Misschien kom ik wel bij van mijn eigen geschreeuw, want volgens m'n dochter heb ik enorm geschreeuwd. Wanneer ik bij kom heb ik geen adem en ik zoek hoe ik weer lucht naar binnen kan krijgen. Op een gegeven moment gaat dat weer heel voorzichtig. En dan begin ik te voelen dat het niet goed is in mijn lijf. Ik hoor rare geluiden van binnen, ik proef bloed in mijn mond. Ik lig op mijn zij en ik wil op mijn rug draaien maar ik verga van de pijn dus dat wil helemaal niet. Ik zie mijn dochter voor mij staan, heel hard roepend: "mama, mama, mama" en aan de zijkant hoor ik iets dat mijn moeder blijkt te zijn. Ze klimt over de boom naar mij toe. Ze wil met mij praten maar volgens mij heb ik gezegd: ik kan alleen maar ademen, ik kan niet praten.

En terwijl ik daar zo lig heb ik echt gedacht: dit is het. Het gekke is, dat ik heel rustig was. Er was totaal geen paniek, maar wel de gedachte: zo kan het maar zo gebeuren, zo kun je dus uit het leven glijden. En zo voelde het ook, of je er dan uit glijdt. En dat vind ik een heel erg lastig moment. Ik weet niet zo goed wat het nou zo lastig maakt, misschien wel het besef dat de adem het verschil maakt tussen leven en dood. Het belang van je adem, de paniek als die er niet is. Misschien is er in mij wat gebeurd op dat moment, maar daar kan ik niet goed bij, dat blijf ik een heel ingewikkeld stuk vinden.

Duurt dat lang, als je daar nu op terug kijkt, dit lastige stuk?

Ik denk dat dat een heel kort moment was. Want op een gegeven moment realiseerde ik mij ....., ik zag mijn moeder, bij wie het bloed uit haar hoofd stroomde, echt stroomde, en ik voelde in mijzelf....., ik kon niks bewegen, ik voelde dat het écht niet goed was, dus er moest ook gehandeld worden. Iets neemt het dan over, dan ga je gewoon regelen en ik heb 112 gebeld.

Wat maakt het traumatisch?

Dat zit precies in dat stukje dat ik me realiseerde dat je er zo uit kunt glijden. Dat het verschil tussen er zijn of er niet meer zijn een millimeter is. En het gegeven dat je het niet in de hand hebt.

Is er een moment geweest waarop je dacht: laat me maar gaan, het is goed als ik ga?

Nee ... , ik heb alleen maar dat gevoeld, dat je er zo tussenuit kunt glijden. En een enorme rust, dat is het enige eigenlijk.

Hoe voelde die rust dan?

Vredig, ja. Maar toch ... , het zou raar zijn als er nog een keer een boom om zou vallen, maar het besef dat er elk moment van de dag iets kan gebeuren waardoor je er niet meer bent, dat zit zó diep in me.

En aan de ene kant is dat besef heel reëel, gewoon een feit. Maar tegelijkertijd gebeurt er dan ook iets waarvan ik het besef niet echt wil toelaten. Soms, wanneer ik iets lees of hoor, dan kan ik daar enorm van in paniek raken. Dan wordt er iets in mij aangeraakt... Het is niet eens verdrietig, het is, ik kan niet het goede woord er voor vinden wat dat is wat er dan gebeurt. Het is écht het besef toelaten dat het elk moment voorbij kan zijn, ... , maar daar kun je ook niet mee leven hè, dat moet je ook niet te veel vast willen pakken.

Het geeft je óók levenskracht. Ik hoor in alles wat je zegt: “Ik wil het leven leven”. Dat is heel sterk in jou geworden. Daar ben je natuurlijk een paar keer enorm aan herinnerd.

Ja, en dat is misschien ook wel de grote worsteling van dit moment. Dat ik niet alles kan doen wat ik wil. En dat vind ik heel frustrerend. Ik zou zoveel mensen willen spreken, zoveel mensen willen zien, weet je, van alles wel willen, en dat gaat niet. Omdat de energie minder is, omdat de belastbaarheid lager is. Dat vind ik frustrerend. Met name in het belang van het leven en eruit willen halen wat erin zit. Het gaat over de diepe waarheid, die jij in je hebt, en die ik in me heb. En ben je in staat om daar naar te kijken, dat als uitgangspunt te nemen. Voor mij is dat echt zijn met wat er is.

Gaat dat over nu? Is dat wat nu in jou is? Dat verlangen om te leven vanuit die diepe waarheid?

Ik denk dat de kostbaarheid van het leven... , dat we daar zo gemakkelijk aan voorbij gaan. We denken dat de kostbaarheid in van alles zit en daar zit het dus niet in. Het zit gewoon in jezelf. Daar echt naar kunnen luisteren, daar echt naar kunnen kijken en dat als basis nemen voor de stappen die je zet... Als ik eerlijk ben dan baseerde ik mijn stappen vaak op dingen buiten mij. Ik heb eerder nooit bedacht dat er iets in mij was waar ik rekening mee moest houden. En dat is ook iets, daar kan ik nu gewoon niet meer omheen. Ik kan niet meer om mijzelf heen. Ik denk ook omdat ik zóveel alleen ben geweest, zóveel tijd in en met mijzelf heb doorgebracht, zóveel dingen onderzocht heb. Zo van, waar ben ik nu weer, waar heb ik nu weer last van en waarom ben ik nu weer van slag. En iedere keer maar weer onderzoeken waar het dan in zat. Dat je ook kanten van jezelf leert kennen die je ...., die kende ik gewoon niet.

Aan de lichtkant of de donkere kant?

Allebei. Een lichtkant van mijzelf vind ik dat ik altijd wil zoeken naar het goede. Bij Pulsar, waar veel gewerkt wordt met ieders persoonlijke en unieke talent heb ik dat als mijn talent benoemd: het goede zien. Dat gaat niet over goed of fout, maar écht over licht en donker.

Ook in de meest lastige omstandigheden kan en wil ik een lichtpuntje vinden. Maar er zijn ook dagen dat ik helemaal weg kan zakken in 'wat heeft het voor zin' en 'wat kan ik nog bijdragen' en 'wie zit er nou nog hierop te wachten'? En vooral daarin heb ik geleerd dat delen helen is.

Wat bedoel je dan?

Nou dat als ik eerder in zo'n bui zat, dan trok ik me terug. En ik kwam pas weer tevoorschijn wanneer ik de boel voor mijn gevoel weer in de hand had. Nu ben ik wel in staat om in die bui iemand te bellen. En dan is het heel bijzonder om te mogen delen, en dat iemand naar je wil luisteren.

Wat gebeurt er dan met je?

Als je iemand hebt die kan luisteren, dan is het alleen dat al, dat iemand wil luisteren naar wat er aan ongemak is. Soms heb je niet de woorden of komt het er allerbelabberdst uit, maar dat iemand daarin naar je blijft kijken en hoort hoe je aan het worstelen en het spartelen bent, dat vind ik wel heel bijzonder.

Wat heelt er dan?

Ik denk iets heel ouds. Ik heb me heel lang niet gezien gevoeld. En ik herinner me dat Jan (de Dreu, docent in de Pulsar Academie) ooit tegen mij zei: "Als je je niet gezien voelt, dan moet je jezelf laten zien". Nou, ik heb wel geleerd om dát in de praktijk te brengen. En ook hulp vragen. Dat heb ik ook nooit gedaan. Maar ik kon niet anders.

Jezelf laten zien, dat is wel heel mooi, want dat is juist waar jij anderen toe wil uitnodigen.

Ja. En daarom was het ook zo kloppend dat dit verhaal er kwam. Ik realiseerde me ineens dat ik best wat vraag van vrouwen. Vertel mij jouw verhaal en laat mij het 'online zetten' omdat ik ervan overtuigd ben dat het zo waardevol kan zijn, ook voor anderen. Jij maakte mij ervan bewust dat ik daarin eerst zelf een stap had te zetten. Een soort van voorgaan. Ook in het besef dat je dus niet wegzakt wanneer je je pijn en verdriet aankijkt. Eerder kon ik wel denken, nu gaat de beerput los, en dan verdrink ik erin. Ik heb mogen leren dat dat dus niet zo is. Die beerput gaat misschien wel los, maar die blijkt toch minder diep te zijn of er is toch weer een trappetje, of er is weer .... Er wordt je óók iets aangereikt.

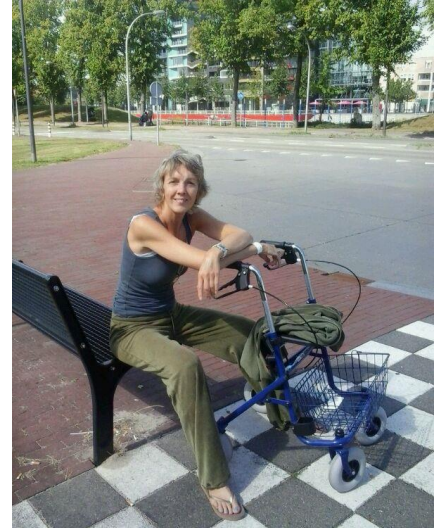
Wat zijn momenten die jou écht zijn bijgebleven in dat delen helen is? Ik vind het zo mooi namelijk dat jij - door dat zelf zó te ervaren - daarom nu die Levende Verhalen wil laten zien en om te beginnen jezelf. Dat vind ik waanzinnig moedig. Wat heeft jou daarin gesterkt?

De afgelopen drie jaar heb ik echt geleerd mijzelf te laten zien. Toen ik in het ziekenhuis lag met mijn rug, zouden mijn man en ik na één van onze wandelingetjes de neuroloog spreken over de uitslag van de onderzoeken. Het was een heel onzeker moment want er was al van alles voorbij gekomen aan mogelijkheden.

Op weg naar die afspraak, buiten voor de deur van het ziekenhuis, deelde ik mijn grootste angst met hem: “Misschien heb je straks wel een vrouw die helemaal verlamd is”. Die angst, dat zou ik eerder nooit gedeeld hebben. Nu deed ik dat wel en dat was ook openend.

Het is één van de ervaringen die mij bewust hebben gemaakt van het belang van delen, het belang van jezelf laten zien, met alles wat er is. Dat doe je voor jezelf én voor de ander.

En delen kan ook zonder woorden, dan zit het in de aanwezigheid. Ik herinner me een moment dat we in de buurt van het ziekenhuis samen op een bankje zaten.

De zon scheen en alles was even goed op dat moment. Echt goed. Ik kan dat even weer helemaal voelen en dat ontroert me. Hij was er onvoorwaardelijk voor mij. Zowel rondom de operatie als na het ongeval. Daar ben ik hem heel dankbaar voor.

Ik maakte in het ziekenhuis ook een appgroep aan, omdat ik mijn vriendinnen wilde meenemen in wat ik doormaakte. Dat was een volstrekt nieuwe actie waarin ik slechts volgde wat in me opkwam. En daarna kon ik ervaren hoe waardevol die appgroep was. Ik herinner me ook het appcontact met een vriendin, vlak voor ik werd geopereerd. Ik was zó bang, en zij kon zulke mooie vragen stellen. Ja, dat was echt helend. Door die contacten heb ik me geen moment alleen gevoeld.

Toen ik weer thuis was uit het ziekenhuis had ik een gesprek met een vriendin. Ze heeft jaren terug een heel ernstig auto-ongeluk gehad en herkende dingen die ik vertelde. Dat was voor mij echt een eyeopener. We hadden het nooit eerder daarover gehad. En ik besepte me: “O, jij hebt eenzelfde reis gemaakt als die ik nu maak”. Ze zei dingen waar ik echt wat aan had en dat was heel fijn. Dat was zo’n moment dat ik haar gebeld had en vroeg: “Kun je alsjeblieft komen want ik loop tegen de muren op en ik weet het allemaal niet meer”. Dat iemand dan alles uit z’n handen laat vallen en komt, dat is een nieuwe kant van het leven. Dat is wel een hele mooie kant van het leven.

Er is iets heel sterks in jou dat wéét dat het nodig is om voor jezelf te zorgen. Wat is dat?

Ik ben hier niet voor mijzelf. De afgelopen jaren heb ik ervaren dat het belang van mijn leven zit in het van betekenis kunnen zijn voor een ander. En als ik niet voor mijzelf zorg, kan ik voor niemand iets betekenen. Ik kan misschien wel fysiek aanwezig zijn, maar in de verticale verbinding ben ik er dan gewoon niet. Ik kan niet horen wat je zegt, ik kan niet reageren, daar gaat het heel erg over.

Je zegt dat je een soort verlangen voelt het leven te leven wat er ligt. Hoe ziet dat er dan uit?

Dat is wel een mooie vraag eigenlijk. Het voelt alsof er iets voor mij uitgerold is, waar ik overheen mag gaan. En dat maakt ook dat ik steeds zeg: stap voor stap. Ik heb geleerd dat het daar zit. De oplossing of het antwoord ligt nooit daar waar ik het niet kan zien, maar altijd dichtbij. Eerder dacht ik dat ik oplossingen kon bedenken. Nu weet ik dat het zo niet is. Alles is er al.

Dát is wat ik geleerd heb. En natuurlijk heb ik een vrije wil en kan ik zelf besluiten of ik links of rechts ga en of ik ergens ja of nee tegen zeg, maar het is alsof het er is.

Ik heb een diep vertrouwen gekregen dat het leven het niet verkeerd bedoelt. De vorm waarin het naar je toe komt is soms erg ongelukkig, en dan druk ik het zacht uit, voor sommige mensen is het echt dramatisch. Maar ik kan en wil niet geloven dat het bedoeld is om jou of mij kapot te maken. Ik wil niet geloven dat de natuur zichzelf wil vernietigen. En dan denk ik aan een boom die geknot is en toch weer uitloopt. Of een plantje wat op de kale rots tóch bloeit. Ik geloof dat er een enorme veerkracht is en ik geloof ook heel erg dat het allemaal liefde is.

Ja, het gaat over liefde hè...

Het gaat heel erg over liefde. Het raakt me en voelt groot als ik dat zeg. Ik vind het ook wel een worsteling om me daar steeds toe te verhouden hoor. Tussen dat hele diepe voelen en gewoon de draad van de dag weer oppakken en tegen allerlei dingen aanlopen en dat je denkt van grrrrrrrrrr.

Ik ben, nog meer, een diepe verbondenheid gaan voelen met iets wat ik niet kan zien. Ik durf véél meer te vertrouwen op mijn intuïtie en mijn ingevingen te volgen. Eerder was ik bang voor wat anderen ervan zouden zeggen. Nu weet ik: "Het komt uit mijn hart, het is bedoeld vanuit goedheid". In die zin ben ik een vrijer mens geworden.

Je hebt zelf het logo voor jouw website gemaakt. Waar gaat dat over?

Over dat het rouwlandschap best wel een heel verraderlijk gebied is. Verlies is als een olievlek; je kunt de impact niet in één keer overzien. Dat is maar goed ook, anders zou je waarschijnlijk onderuit geschoffeld worden. Soms denk je dat je al weer heel ver bent in het rouwproces en dan gebeurt er iets waardoor je je realiseert dat je daarin toch nog iets te doen hebt. Mijn vader overleed jaren geleden. Mijn ziel weet inmiddels al lang dat hij niet meer terug komt. De scherpe randjes van het gemis zijn wel weg. Maar ik mís nog steeds zijn aanwezigheid en er zijn momenten dat het verlies toch ineens weer heel scherp is.

De cirkel in mijn logo is voor mij 'de bubbel'; de eerste periode na een ingrijpende gebeurtenis. Om jou heen gaat alles door en jij zit in je eentje in die bubbel. Je komt uit die vertrouwde wereld hè: de wereld waarin je woont, leeft, waar alles bekend is, iedereen jou kent, jij kent jezelf, waar je bepaalde zekerheden - denk je - hebt opgebouwd. En dan gebeurt er iets ... bam ... bliksemflits. Dan word je met grof geweld uit die bekende wereld gedonderd en beland je in die bubbel.

En in die bubbel reis je door dat rouwlandschap met z'n dalen en pieken. Een hele onveilige en onbekende wereld, want je bent iets kwijt geraakt, je kent jezelf eigenlijk niet meer en ook de mensen om je heen lijken anders. De wereld lijkt voor altijd onveilig en je kunt gaan denken dat er niks verandert, dat het altijd zo zal zijn. Slechts de tijd trekt je dan vooruit.

Maar het wordt toch weer avond, het wordt ook weer licht en het wordt weer een nieuwe dag. Gaandeweg die tijd ga je nieuwe kanten van jezelf leren zien. Je ontdekt als het ware een nieuwe wereld. En heel langzaam vind je daarin weer nieuwe houvast. Met alles wat je hebt meegenomen uit je ervaringen. Van Eva 1.0 ben ik Eva 2.0 geworden. En de volgende keer misschien wel Eva 3.0. Je stapt denk ik uit die bubbel op het moment dat je weer in staat bent je te verbinden.

Op welk moment denk jij dat mensen het beste hun Levende Verhaal kunnen vertellen?

Ik vertrouw erop dat iemand weet wanneer het moment voor een Levend Verhaal dáár is. Dat voelde ik bij mijzelf toen jij mij de vraag stelde en ik heb het ook ervaren bij de mensen wiens verhaal ik al mocht schrijven. Als de ander een 'ja' voelt wanneer hij over de Levende Verhalen leest, dan klopt het altijd. Dat is het moment. En dan bel je mij.

Daarom is het ook zo mooi dat jij jezelf nu laat zien, want dat is een uitnodiging

Ja. En ik merk nu zelf wat het je kan brengen, het vertellen van je verhaal. Door ons gesprek kom ik op plekken in mijn herinneringen waar ik niet meer kwam. Ik denk eigenlijk niet meer aan dat moment waarop ik met mijn man in de zon zat, op dat bankje en met mijn rollator. Door jouw vragen komen er ineens weer allerlei beelden in me op en dat is heel waardevol. Ik realiseer me nu dat ik toen ook in een soort bubbel zat. Er was verder niks, de wereld was niet belangrijk, alleen het leven en mijn gezin. De wereld was zó klein eigenlijk.

Dat klinkt ook wel als een prettige bubbel.....

Doordat ik het zo klein had gemaakt, was het in het ongemak heel goed. Prettig vind ik een te opgewekt woord, maar in het ongemak kon ik wel genieten van de dingen.

Er is één ding wat me opvalt. Je hebt het weinig over je kinderen. Als ik ze er nu dan toch even bij betrek? Wat is jouw verbinding met de kinderen geweest?

Dat ik de afgelopen drie jaar thuis ben geweest heeft mij echt iets gebracht. Mijn kinderen van 16 en 19 zullen dat ongetwijfeld anders benoemen, want die vinden het ook vervelend dat ik nu altijd thuis ben. Maar ik heb veel van ze mogen zien, veel van ze mogen meemaken. Daar ben ik heel dankbaar voor.

Ze krijgen een eerlijk antwoord als ze iets willen weten. Ze zijn gevoelig en zien ook veel. Ik overstelp ze niet met mijn verhalen. Er wordt al zoveel rekening met mij gehouden. In die zin neem ik hen dus niet echt mee in waar ik ben. Maar dat doe ik bewust. Ik gun hen dat ze hun eigen wereld vastpakken.

Waarmee zou je dit gesprek willen afronden?

De Levende Verhalen gaan over wat waar is. En dáár de waarde van zien. Als je de dingen zo nu en dan niet even aan elkaar vastknoopt, dan lijken het allemaal losse touwtjes te zijn. En zo is het dus niet. Want het komt allemaal samen in jou. Dat kan ik voelen nu ik mijn eigen verhaal vertel. In sommige mensenlevens gebeurt zoveel, dat je daarin de weg kwijt kunt raken.

Dan kun je denken: “ik kom geen stap vooruit” en dat is dus wél zo. Je zet echt stappen, alleen je ziet ze vaak zelf niet meer. Daarover in gesprek gaan en al die touwtjes even vastpakken, dat is een verbindend moment.

En dáárom is delen helen. Wanneer ik zo de deur uitloop is het alweer anders, dat realiseer ik me, maar dat vind ik ook het mooie. Want daarin zit de beweging van het leven. Door jezelf uit te spreken en jezelf dingen te horen zeggen voel je wat in jouw leven aandacht vraagt. De Levende Verhalen zijn daarom ook weer de start van iets nieuws.....

Wil je reageren of zou je graag contact willen?

Stuur dan een mail naar vrouwenrouw@solcon.nl of bel: 06-34973111.